

เจ้าเขียรหอบของพระรุขพระวัง เลิกได้มุมห้องค้ำหนึ่ง พอเอาของวาง
ลงมันก็บ่น

" โอ๊ย....อึ้ย.....เมื่อยฉิบหายเลย ของใครของใครก็มารวมอยู่กะกูนี่
แหละ "

เสียงเจ้าเขียรพึมพำทำให้เจ้าชิตหันมา

" เฮ้ย.....จะบ่นหาหอกอะไรวะ รับอาสาถือของให้เขาแล้วจะมาบ่นหา
วิมานอะไร "

" มันไม่ใช่ของอาสานะซีว้อย มีเกินพ่วงมาค้ำยตั้งเยอะ....นี่ไง
ลองดูซิ "

เจ้าเขียรพุกพลาหงยิบดูงโบใหญ่โชว์ไปพลา

เจ้าชิตยิ้มเล็กน้อย

" แล้วดูนี่ละของใคร "

" ของกันเองซี "

เจ้าเขียรตอบทำหน้าตาเฉย

" แล้วของข้างในดูล่ะ...ของใคร "

เจ้าชิตชักแล้วมองหน้า เจ้าเขียรก้มลงดูของในถุงอีกครั้งแล้วยิ้มเจื่อน ๆ

" ก็ของไอ้คิมมัน...แ๊ะ...แ๊ะ...มันฝากมาค้ำย "

" ฝากมาค้ำย "

เจ้าชิตทวนคำแล้วเอื้อมมือไปเชกหัวเจ้าเขียรทีหนึ่ง

" นี่แน่ะ....จะจับมันนะซี ระวังเจ้านพพรมันจะเหยียบเอาคั้น ไปจับลูก
ศิษย์มัน "

เป็นเวลาที่เราเซนทร์มาถึงพอดี

" อะไรกัน....หือ..."

" ไม่มีอะไรหรอกครับพี่ "

เจ้าเชียรรีบตอบทันทีทันควัน

" เจ้าเป้าละ " ราเซนทร์ถามเจ้าเชียร

แต่เจ้าเชียรยังไม่ทันอ้าปากจะพูด เจ้าเป้าก็เดินนำหน้าเจ้าจุกมาพอดี

" ฮือ....ไอ้เราก็ไปหาริมโน้น มาอยู่ตรงนี่เอง "

เจ้าเป้าพูดพลางแล้วค่อย ๆ หย่อนกายลงนั่งข้างราเซนทร์

" เออ....รู้สึกว่าเขาต้อนรับเราดีจังนะพี่ "

" อือม.... " ราเซนทร์พยักหน้า " มันเป็นที่ของผู้จัดงานทั่ว ๆ

ไป...แต่ในบางรายก็ไม่ค่อยดีเหมือนกัน "

" จริงอย่างพี่ราเซนทร์ว่า "

เจ้าเชียรสอคขึ้น

" วงศ์เจ้าภาพก็โอ้หน้อย ถ้าวางไม่ค่อยดังก็ปล่อยไปตามมีตามเกิด "

" แกก็พูดไปได้....อย่างเรานะหรือคัง "

เจ้าเขียรทำเสียงแข็งขัน

" คังซิวะ ถ้าไม่คังเจ้าภาพจะวิ่งแจ้นไปหาถึงกรุงเทพ ฯ ทำไมละ "

" เออาละ...เออาละ " ราเชนทร์โบกมือ " พอแล้ว พอแล้ว "

ประเดี๋ยวจิโรมาไต่ยีนเข้ามันจะไม่ดี พวกเราหาทางไปทยอยอาบนํ้ากันก่อน
ดีกว่า เสร็จแล้วก็จัดการกับอาหารเย็นกัน เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง "

" ครับ " เจ้าชิตเสริม

จากนั้นทุกคนก็ผลัดเปลี่ยนกันไปอาบนํ้า ต่อจากนั้นก็ไปจัดการกับ
อาหารเย็นก่อนที่จะเข้าสู่เวทีการแสดง

บึงปลาฉลาม กลางเมืองร้อยเอ็ดถือว่าเป็นสถานที่กว้างใหญ่ของจังหวัด
และในวันนี้เป็นงานวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ จึงไม่ต้องเป็นห่วงว่าประชาชน
ใกล้เคียงจากทุก ๆ อำเภอ หรือจังหวัดใกล้เคียงเขตติดจังหวัดร้อยเอ็ดจะไม่
หลังไหลกันมาเที่ยวงาน

เวลาล่วงเลยใกล้พลบค่ำเข้าไปทุกที ประชาชนก็หลั่งไหลมามากมาย
เพียงชั่วระยะเวลาอันสั้นทั่วบริเวณบึงปลาอุบก็คละคลำไปด้วยผู้คนมากมายจน
แน่นขนัด จนแทบจะหาที่ยืนแทบไม่ได้

ที่เวทีแสดงดนตรี

ราชาชนทร์ยืนมองดูประชาชนที่แออัดเบียดเสียดเข้ามาที่บริเวณปากประตู
ทางเข้าเวทีแสดงดนตรี และเมื่อยิ่งเห็นต่างคนต่างไหลกันเข้ามาหาที่นั่งด้วยแล้ว
ก็นึกถึงคำพูดของเจ้าเขียรเมื่อตอนเย็น

เพราะแสดงให้เห็นว่านี่แหละคือความคั่ง !.....ความคั่งที่สามารถจะคั่งคุณ
แฟน ๆ จากทั่วทุกสารทิศให้มารวมอยู่ในจุดเดียวกันได้

ราชาชนทร์หมุนตัวกลับย้อนมานั่งกับกลุ่มเจ้าเป้า

“ พวกแกเห็นคนหรือยัง ไซ้แต่จะหนาแน่นเฉพาะในรอบบริเวณงาน
ค้ำนนอกเท่านั้น แต่ภายในเวทีดนตรีอีกพักเดียวก็หาที่ยืนไม่ได้แน่ ”

ทุกคนมองหน้าราชาชนทร์ แต่ไม่มีใครบริปากพูด ราชาชนทร์เลยพูดต่อ

“ ที่แน่นอนที่สุดเพราะอิทธิพลของเพลงเจ้าเป้าสามารถคั่งแฟน ๆ มา
ได้ขนาดนี้ก็ไซ้ได้แล้ว ”

ราชาชนทร์พูดทิ้งท้ายแล้วมองหน้าไปทางเจ้าเป้า

เจ้าเป้าประสานสายตากับราชาชนทร์นึคหนึ่งแต่ก็ยังอยู่ในอาการปกติ

เหมือนเดิม

ราชาชนทร์ทำท่าจะพูดต่อ ก็บังเอิญมีเสียงร้องเรียกขึ้นทางค้ำนหลัง

“ พี่ครับ.....พี่ครับ.....พี่ ”

ทุกคนมองไปทางเสียงเป็นจุดเดียวกัน

เจ้าของเสียงก็เจ้านพพรนั่นเอง เดินยิ้มแต่ก้าวเข้ามาหาขังกลุ่มพวก
อย่างรวดเร็ว

“ แหม...ลืมนของเอาไว้ กว่าจะเข้ามาได้แทบแย่ ”

เจ้านพพรพูดพลางพร้อมกับเอามือทาบหน้าอก

“ เอ้อ ! เหนื่อย.....เออ...เมื่อก็คอนนมเข้ามาคณะกรรมการเขาบอกว่า
พอสองทุ่มก็เล่น ได้เลย ไม่ต้องรอให้ถึงสองทุ่มครึ่งหรอก เพราะตอนนี้ชายตัวเสริม
แล้ว ”

ราเชนทร์พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้แล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ เออ...เหลือเวลาอีกชั่วโมงกว่า ถ้างั้นบอกพวก ๆ เราเตรียมตัวได้
แล้ว เล่นก่อนเวลาก็ดีจะได้มีเวลาพักผ่อนเร็วหน่อย

ภายในบริเวณเวทีการแสดง บัดนี้เนืองแน่นไปด้วยแฟน ๆ เพลงจาก
หลาย ๆ ท้องที่....แต่ละคนหวังเพียงมาคุยตัวและฟังเสียง ” สายัณห์ สัญญา ”
เจ้าของเพลงดังรักเธอเท่าฟ้า ลูกสาวผู้การ หม่อมปลาร้า พลั๊กคู่

เสียงจ่อแจจ้อกแจ้กแข็งแ่งจนฟังไม่ได้ศัพท์ เป็นอีกประวัติศาสตร์หนึ่ง
ของ " บึงปลาช้อย " สามารถดึงดูดเอาประชาชนเข้ามารวมตัวกันจนมีคิฟ้ามัวคินไปหมด

ขณะที่ดนตรียังไม่เริ่มบรรเลง ในบางครั้งก็มีเสียงสอดแทรกตะโกนขึ้น
ดังลั่นบอกให้ดนตรีเริ่มบรรเลงได้แล้ว ในบางคราวก็มีเสียงเป่าปากปรบมือมม
ผสานกับเสียงฮาปากละเคล้ากัน ไปอยู่ตลอดเวลา จวบจนกระทั่งได้กำหนดเวลา
เปิดม่านการแสดง

ตั้งแต่เปิดฉากการแสดง ไม่ว่าจะเป็นนักร้องหญิงนักร้องชายที่ออกมาร้อง
เพลงนำรายการก่อนพบกับผู้นำวง ทุกคนต่างได้รับกำลังใจด้วยเสียงปรบมืออัน
ดังลั่นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน แต่บางคนก็เพิ่มความมีชีวิตชีวาขึ้นอีกเท่าตัว
โดยได้กำลังใจจากพวงมาลัยของแฟน ๆ เพลง

ค่านหน้าเวทีกำลังสนุกสนาน....ค่านหลังเวทีเจ้าเป้า เจ้าเชียร เจ้าชิต
เจ้าจุก ยังคงจับกลุ่มกันอยู่...ส่วนเจ้านพพรก็กำลังสาละวนอยู่กับการปล่อยหาง
เครื่องคอยควบคุมดูแล ทางค่านราเชนทร์ก็ควบคุมดนตรี

" เฮ้ยเป้า....แกรีบแต่งตัวได้แล้วนะ เหลืออีก 20 กว่านาทีก็จะสี่
ทุ่มแล้ว "

เจ้าเชียรพุกขณะที่สายตายังจับจ้องอยู่กับนาฬิกาข้อมือ

เจ้าเป้าหันมายิ้มกับเพื่อน

" เออ...จริงซี....เผลอคอยเพลินไปหน่อย "

จากนั้นเจ้าเป้าก็เริ่มเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวจนเป็นที่เรียบร้อย แล้วก็นั่งลง
เอื้อมมือไปหยิบกล่องวิกผมออกมาวางเพื่อให้เห็นผมเข้าที่

เจ้าชิตชัยบัตว์ยืนหน้าเข้ามาหาเจ้าเป้า

" ระวังหน่อยนะว๊อยเป้า.....ระวังตอนคล่องพวงมาลัยถ้าแกก้มมาก
เกินไป วิถวมอาจจะเคลื่อนได้ เพราะผมจริงแกยงยาวไม่เท่าไร ก็บที่เกาะวิก
ผมกับผมจริงของแกอาจจะเกาะกันไม่แน่น "

" ไอ้เรื่องนั้นไม่มีปัญหา "

เจ้าเชียรสอคขึ้น

" ปัญหาอยู่ตรงที่ว่าเวลาเอาพวงมาลัยออกจากคอกนี้ซี เผลอถึงแรง ๆ
คันรูดเอาวิกผมหลุดออกมาด้วยล่ะก็ฉิบหายแน่ "

" คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกเพื่อน " เจ้าเป้าค้ำบนหัวเราะ " ถ้าเชื่อซ่า
ถึงขนาดนั้นล่ะก็.....ลาหมาแก่ตายดีกว่า "

ซาคคำเจ้าเป้าเสียงหัวเราะก็ดังขึ้น

และแล้วเวลาแห่งการรอคอยของแฟน ๆ เพลงก็มาถึง

เมื่อสิ้นเสียงพิธีกรหน้าเวทีจากการแนะนำหัวหน้าวงแสงไฟหน้าเวทีก็ดับ
พร้อมทั้งเสียงแฟน ๆ เพลงที่เงียบกริบเหมือนมีมนต์สะกด

ขณะเดียวกัน เสียงดนตรีก็ดังสอคแทรกขึ้นเป็นเพลงแรก " รักเธอเท่า
ฟ้า "

เจ้าเป้าเอื้อมมือหยิบไมค์โคร โฟนจากพิธีกรที่เตรียมนำมายื่น ให้ค้ำข้าง
เวที พอสิ้นเสียงดนตรีอิน โทโรจบลง เจ้าเป้าก็ส่งเสียงลงไปไมค์โคร โฟน
ทันที

" ฉันรักเธอเท่าฟ้า ปรารถนาเธอยิ่งสิ่งใด ถึงเธอจะเป็นคนใคร
เคยเป็นเช่นไรฉันก็ไม่พะวง....."

จากนั้นเจ้าเป้งก็ค่อย ๆ เคลื่อนกายออกมาจากหลังเวที แสงไฟที่ดับก็สว่างขึ้นทันที

พอแสงไฟเจิดจ้า....ร่างของเจ้าเป้งก็ โดดเด่นอยู่หน้าเวทีท่ามกลางแสงไฟพร้อมกับการเล่นมือไหว้แฟนเพลงของเจ้าเป้ง

เสียงปรบมือ.....เป้งปาก....เสียงเฮฮา.....เสียงตะโกนร้องเรียกชื่อ.... สายัณห์..สายัณห์...สายัณห์...คงไปทั่วบริเวณนั้น กลุ่มสาว ๆ บางคนเผลอตัว กระโดดเรียกชื่อจนตัวลอยไปเลย บางคนยิ่งไปกว่านั้นถึงกับวิ่งมาชิดขอบหน้าเวที แล้วร้องเรียกชื่อดังลั่น พอเจ้าเป้งยกมือทักทาย โบกไปมาจึงวิ่งกลับไปเค็ม

เจ้าจุก เจ้าเชียร เจ้าชิตยืนคูดอยู่ข้างเวทีต่างคนต่างพลอยตื่นตกใจไป

เจ้าเชียรเอามือโอบไหล่เพื่อนแล้วเอ่ยขึ้น

" ก็นั่นแล้วตื่นใจแทนเจ้าเป้งมันจริง ๆ "

" จริงของแกเชียร " เจ้าชิตเสริมคำพูด " ขออย่าให้เกิดเหตุอะไร
เลยเจ้าประคุณเอ๋ย พวกเราจะได้ล้มคาอำปากกัน ได้ชะทีนี้ " "

" นั่นละ " เจ้าจุกค้อยตาม " พวกเราจะได้ฟังไบบุญเจ้าเป้มันค้าย
ถ้าฟังดวงเรามันหาไม่พอรับประทานอยู่แล้วจริงมัยพวก "

เจ้าจุกคอบท่ายแล้วหัน ไปมอหน้าเจ้าชิต

เจ้าเชียรยิ้มเล็กน้อย แล้วก็หัน ไปมอหน้าเวที

" เฮ้ย !....คุณัน !! "